

Азъ, поостанахъ малко назадъ, поостана и той, наближи ме и съ усмивка ми каза:

— Хубаво направи!.. Защо да плаши хубавата сърничка!.. Грѣхота е!..

(Следва въ седма книжка)

Александъръ Спасовъ

НАДЪ ЛЮЛКАТА

Скри се Слънчо задъ горитѣ,
Надъ земята падна мракъ,
Азъ унесено ти шепна:
Спи, мой ангелъ скжпъ и драгъ!

Презъ прозореца надничатъ
Среброликитѣ звезди,
Смѣятъ се и тихо питатъ:
„Туй детенце що не спи?“ ...

Вънъ е тихо; полунощъ е.
Вечъ очички притвори...
Спи, заспи ми, рожбо сладка,
Въ кротъкъ сънь се унеси.

Скоро ангелче крилато
Отъ небе ще долети
И въвъ царство непознато
Съ тебъ, дете, ще отлети.

Тамъ на конче хвърковато.
Ще се носишъ, мило, ти,
Дорде Слънчо пакъ отново
Планинитѣ позлати

Георги Костакевъ